

OPINIÓ

EDITORIAL

L'HORA DE LA DIGNITAT CATALANA

LA RESPOSTA. Després de la polèmica sentència dictada pel Tribunal Constitucional sobre l'Estatut, aprovat pel Parlament de Catalunya, pel Congrés dels Diputats i pel poble català en referèndum, que retalla 14 articles cabdals que són la base de l'autogovern, com ara el finançament, la llengua o la justícia, i que en reinterpreta una trentena més, és l'hora de posar la dignitat per sobre de tot, perquè l'Estatut, abans que res, era un pacte polític entre Catalunya i Espanya, i ara aquest acord ha quedat esberlat. La voluntat del poble català és sobirana.

El TC espanyol ha actuat d'una manera legalment discutible perquè deu ponents –posats a dit pel PP i el PSOE– han sentenciat amb arguments polítics i no amb una base jurídica. Davant, doncs, d'aquest atac intolerable, i més encara, després de seguir el llarg procés estatutari de manera estrictament democràtica, les forces polítiques, els agents econòmics i socials i la societat no s'han de deixar trepitjar i han d'exigir la voluntat de la majoria que es va expressar en la consulta votada pel poble català.

En un sentit estrictament econòmic hi haurà afectacions als articles que fan referència al sistema de finançament autonòmic, un tema que ha costat anys i panys de resoldre: la seva definició dins de l'Estatut. La resposta a aquest punt hauria d'anar més lluny i demanar a partir d'ara, d'una vegada, el concert econòmic, perquè és intolerable que Catalunya aporti prop del 25% dels ingressos a través d'impostos a l'Estat i rebí inversions només entorn del 16%, i encara amb crítiques d'altres zones de l'Estat espanyol, des de les quals ens acusen d'insolidaris. També hi ha el risc que pugui quedar amenaçada la llei de caixes, un model català que tradicionalment ha estat relacionat amb la proximitat al territori i la poca ingerència política en aquestes institucions financeres.

Segurament després de la sentència del Tribunal Constitucional hi haurà un abans i un després en l'encaix entre Catalunya i Espanya. Ara és l'hora de la responsabilitat, de la política en majúscules i de preservar la voluntat de Catalunya expressada de manera democràtica en el referèndum de l'Estatut. La dignitat nacional s'ha de mantenir per damunt de tot.

UNA NEGOCIACIÓ COL·LECTIVA CADUCA

CANVIS. La reforma laboral ha passat de puntetes pel model actual de negociació col·lectiva. La veritat és que no s'ha actuat amb fermesa i no hi ha hagut prou lideratge i valentia per abordar un aspecte que té els seus orígens en l'etapa franquista. El marc de relacions laborals és víctima, ara per ara, d'un llarg historial d'obstacles com ara la falta d'agilitat, l'atomització i un sistema central tocat. Els agents econòmics i socials que estan implicats en la reforma no han fet, de moment, cap pas ferm per definir, de manera actualitzada i moderna, la negociació col·lectiva.

Tot i que els agents socials es van comprometre a pactar una reforma de la negociació col·lectiva que millori els mecanismes d'articulació i el seu paper per fixar les condicions de treball, a l'hora de la veritat, un cop s'ha tractat la reforma laboral, pràcticament s'ha passat per alt la negociació col·lectiva. Cal més fermesa per afrontar les passes necessàries amb vista al futur per actualitzar aquesta dinàmica laboral i social.

L'ECONÒMIC

EDITA: TALLER D'INICIATIVES EDITORIALS, SL. **Director:** Ramon Roca. **Sotsdirectors:** Francesc Muñoz i Joan Poyano. **Redactors:** Jordi Garriga, Andreu Mas, Anna Pinter, Berta Roig. **Disseny i maquetació:** Miguel Fontela. **Correcció lingüística:** Quim Puigverd. **Fotografia:** Andreu Puig. **Direcció comercial:** Cristina Taulats. **Dipòsit legal:** GI-653-2010
C/ Tàpies, 2. 08001. Barcelona. Telèfon 93 227 66 21 redaccio@leconomic.cat

El retorn de la indústria a Catalunya

ANTONI

SOY

Secretari d'Indústria i Empresa.

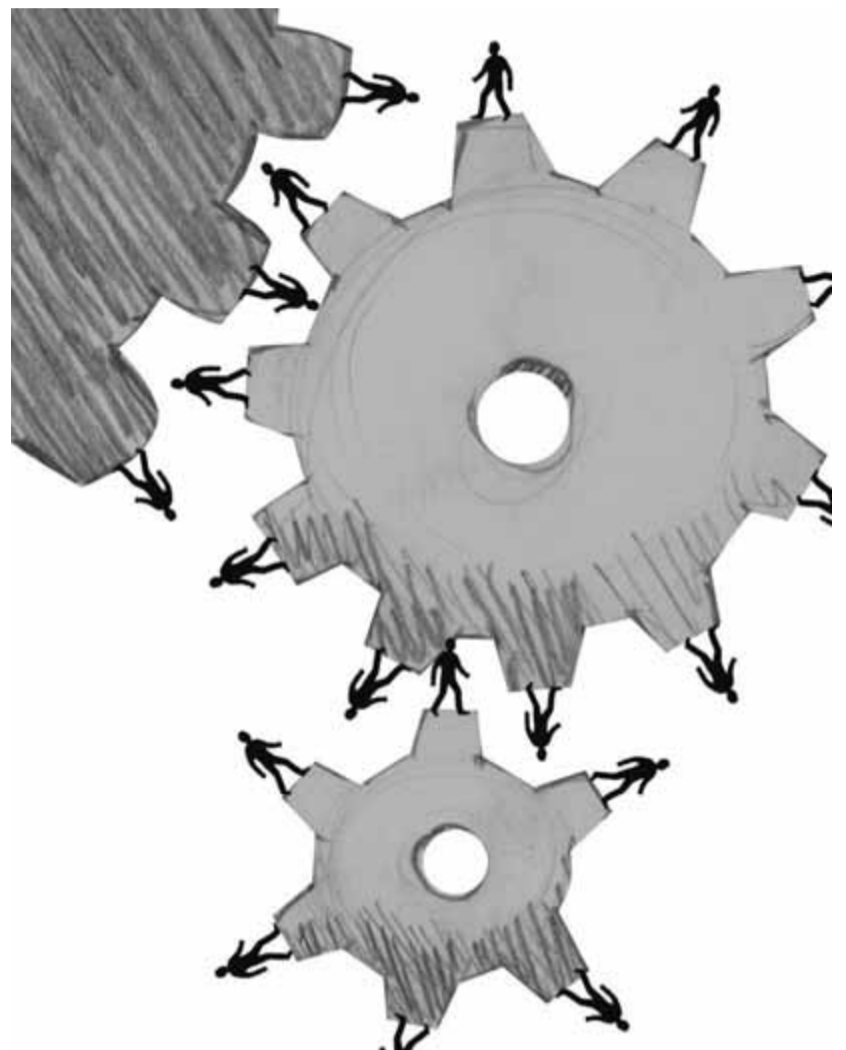
Generalitat de Catalunya

El retorn de la indústria significa el paper central que ha de tenir la indústria per al creixement de l'economia. La indústria també és fonamental per sortir de la crisi econòmica i per superar els seus efectes. La meua tesi principal és que Catalunya és i ha de continuar sent una economia industrial. D'una indústria més àmplia i més complexa que la manufactura tradicional. La indústria és el motor principal de les economies avançades que volen créixer. Ja que és la que crea més valor afegit i més riquesa, més ocupació i de més qualitat, més empreses noves, més productivitat i més innovació.

Sentim a dir que cal avançar cap a un model productiu nou, cap a un model industrial nou, cap a una economia del coneixement i de la informació. La meua tesi és que, a Catalunya, ja fa anys que moltes empreses, molt especialment les industrials, estan transformant el model productiu, estan innovant i s'estan internacionalitzant per ser més productives i més competitives. La indústria moderna també és el motor de la transformació del teixit productiu català. És un vector de canvi estratègic per a la innovació i la internacionalització de l'economia i, per tant, per a la seva competitivitat.

Encara hi ha moltes empreses que són indústries manufactureres relativament tradicionals, però cada cop hi ha més empreses que participen i/o controlen tota la cadena de valor. D'una banda, les empreses manufactureres externalitzen parts de la seva cadena de valor, que a vegades pot ser l'activitat productiva però que molt sovint són activitats de servei necessàries per a la producció dels productes: de distribució, transport i logística; operatives (neteja, vigilància), en xarxa (energia, aigua) i intensives en coneixement (enginyeria, consultoria, TIC). Simultàniament, la progressiva especialització i la cerca de més valor afegit donen lloc a l'aparició de serveis lligats a la producció, especialment dels més intensius en coneixement i informació (*branding*, *coaching*, serveis tecnològics).

És a dir, al costat de la indústria manufacturera van creixent els serveis relacionats amb la producció i, en les economies modernes, es produeix una creixent interrelació i interdependència entre la primera i els se-

A Catalunya la manufactura representava el 2008 el 20% del VAB, al mateix nivell que la mitjana de la UE 27 i que Holanda, Bèlgica, Dinamarca i Itàlia

gons, de tal manera que avui ja formen un conjunt econòmicament significatiu i amb contingut i valor propi. Per això s'ha començat a parlar de la nova indústria (per exemple, el govern del Regne Unit) o de la *servoindustrial economy* en un document molt recent de la Comissió Europea.

Des de l'Observatori de Prospectiva Industrial vàrem encarregar el 2007 un estudi per poder mesurar la importància de la nova indústria/servoindústria a Catalunya. Representava, el 2008, el 57% del valor afegit, el 53% de l'ocupació i el 42% de les empreses del país. Simultàniament, en l'Europa de les regions, el 2001 Catalunya era el 9è territori europeu amb més indústria nova, i el 2008 va passar

a ser el 5è, al darrere de les regions Ille de France, Llombardia, Inner London i Oberbayern.

És a dir, la nova indústria és el motor de l'economia del país i del seu creixement i, en el context regional europeu, està molt ben situada. Al mateix temps, també és l'expressió o demostració del procés de transformació del teixit productiu català i la més creadora de noves empreses i noves activitats productives.

És veritat que a Catalunya s'ha produït un procés de desmanufacturació d'una certa importància: la manufactura representava un 33% del VAB a preus constants el 1986 i representava un 20% el 2008. Però no tant un procés de desindustrialització, ja que la nova indústria representa encara el 58% del VAB el 2008. A més, el procés continuat de creixement de les activitats de la nova indústria s'ha produït a partir d'una mínima base manufacturera: a Catalunya la manufactura representava el 2008 el 20% del VAB, al mateix nivell que la mitjana de la UE 27 i que Holanda, Bèlgica, Dinamarca o Itàlia, i força per sobre que el Regne Unit, França, els EUA i Espanya. I aquesta base manufacturera s'ha de mantenir si volem continuar sent un país industrial.